

בס"ד. ש"פ מטות-מסעי, מבה"ח מנחם-אב, ה'תשי"ט

(הנחה בלתי מוגה)

אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים גו' ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם גו' ואלה מסעיהם למוצאייהם¹. וידוע מ"ש רבינו בלקו"ת² בפירושו לשון הכתוב אלה מסעי גו' אשר יצאו מארץ מצרים, מסעי לשון רבים, אע"פ שהיציאה ממצרים הי' במסע הראשון בלבד, כי, כל זמן שלא באו לירדן ירחו, הרי זה עדיין בבחי' מצרים וגבולים, והיינו, דהגם שלגבי מדריגות הקודמות הרי זה יציאת מצרים, מ"מ, לגבי בחי' ירדן ירחו הרי זה בחי' מצרים עדיין, וצריך לצאת גם מהמצרים וגבולים שבבחי' זו, שזהו"ע המ"ב מסעות, עד שמגיעים לבחי' ירדן ירחו. ובכדי שיוכל להיות ענין המסעות, שזוהי העבודה דיציאה מהמצרים שבכל בחינה, הרי זה ע"י ויכתוב משה, דהיינו³, להמשיך באותיות הכתיבה שהו"ע כחות הגלויים, וההמשכה היא ממוצאייהם, דהיינו בחי' שרש ומקור הנשמה, ומשם צריך להמשיך לבחי' מסעיהם, דהיינו בחי' הנשמה המלוכשת בגוף, שהיא העוסקת בעבודת המסעות. וע"י עבודת הנשמה המלוכשת בגוף בענין המסעות, נעשית העלי' מלמטה למעלה, שזהו מ"ש ואלה מסעיהם למוצאייהם, שהו"ע העלי' לבחי' מוצאייהם (הב') שלמעלה משרש ומקור הנשמה, וכמבואר בלקו"ת⁴ שבחי' מוצאייהם הב' הוא למעלה מבחי' מוצאייהם הא', והו"ע לאשתאבא בגופא דמלכא⁵ שלמעלה גם משרש ומקור הנשמה. והנה אמרו רז"ל⁶ חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא היום ממצרים, שבכל יום צריך להיות היציאה ממצרים וגבולים, דהגם שאתמול כבר פעל בנפשו היציאה ממצרים, מ"מ לגבי המדריגה שנמצא בה היום, הרי זה בחי' מיצרים וגבולים עדיין, ולכן צריך לפעול בנפשו היציאה גם מהמיצר דבחינה זו, וזהו"ע מ"ב המסעות שבכל יום⁷, שהם באופן נעלה יותר מאשר ביום הקודם. אך בכללות נעשה ענין מ"ב המסעות במשך כל חיי

(5) פסחים קטז, ב במשנה. תניא רפמ"ז.
 (6) ראה אוה"ת פרשתנו (מסעי) ס"ע
 אישנב.

(1) ריש פרשתנו (מסעי) — לג, א-ב.
 (2) פרשתנו פח, ג ואילך.
 (3) ראה לקו"ת שם צו, א.
 (4) זח"א ריו, ב.

האדם, וכידוע פירוש הבעש"ט⁷ שכללות משך שנות חיי האדם הו"ע מ"ב המסעות, דמסע הראשון שהוא היציאה מארץ מצרים הו"ע לידת האדם, ועד שבא לבחי' ירדן ירחו שהו"ע העלי' לארץ החיים העליונה. וכל זה נעשה ע"י ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם, שהו"ע ההמשכה משרש ומקור הנשמה להנשמה המלובשת בגוף, ועי"ז נעשית העלי' מלמטלמ"ע, ואלה מסעיהם למוצאייהם, שהיא העלי' לבחי' שלמעלה משרש ומקור הנשמה, כנ"ל.

ב) וביאור הענין, דהנה, הטעם שצריך להיות ויכתוב משה בכדי שתהי' ההמשכה ממוצאייהם למסעיהם, הוא, לפי שב' בחי' אלו, בחי' מוצאייהם, שהיא הנשמה שלמעלה, שהיא בחי' ראש הנשמה, ולמעלה יותר שרש ומקור הנשמה, ובחי' מסעיהם, שהיא הנשמה המתלבשת בגוף, שהיא בחי' רגל שבנשמה, הם באין ערוך זל"ז. והענין בזה⁸, דהנה ידוע במאמר נשמה⁹ שנתת בי טהורה היא אתה בראתה אתה יצרתה ואתה נפחתה בי, שטהורה היא קאי על בחי' שרש ומקור הנשמה, ואתה בראתה קאי על בחי' רגל הנשמה, ועז"נ אתה בראתה, לשון בריאה, כידוע דלשון בריאה בלה"ק מורה על בריאה יש מאין, כמ"ש בראשית ברא אלקים¹⁰. והגם שהתהוות הנשמות אינו דומה להתהוות הנבראים, שהרי הנבראים אינם אלקות, אלא שהתהוותם חיותם וקיומם הם מכח הפועל שבנפעל, והוא רק שאין לך דבר שחוץ ממנו, אבל מ"מ אינם אלקות, משא"כ בענין התהוות הנשמות הרי ידוע שהנשמה גם כמו שהיא נברא היא אלקות ממש, והיינו, שענין התהוות הנשמות הוא שהאלקות עצמו נעשה בחי' מציאות נשמה, וכיון שהנשמה היא אלקות לכן אין בה הגבלות כלל, וכמרז"ל¹¹ חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב, ובמ"א איתא גם למעשה משה¹², שהו"ע נעלה יותר, כיון שמעשה משה הי' לאחרי מ"ת, מ"מ, מדריגת הנשמה כפי שאלקות נעשה בבחי' נברא, אינה בערך לגבי מדריגת הנשמה כפי שהיא למעלה מבחי' נברא, שזוהי בחי' טהורה היא. ויובן זה מחילוקי הדרגות בבחי' האלקות ממש, שיש בחי' האלקות שלמעלה מהשתלשלות, ויש בחי'

(9) "אלקי נשמה" בברכת השחר.

(10) בראשית א, א וברמב"ן שם.

(11) תדבאר פכ"ה.

(12) כ"ה בסה"מ תרע"ו שם; המשך

תער"ב ח"א ע' שלד.

(7) הובא בדגל מחנה אפרים ריש פרשתנו (מסעי).

(8) בהבא לקמן — ראה ד"ה ציון במשפט

תפדה תרע"ו (סה"מ תרע"ו ע' קלז ואילך).

ד"ה וטהר לבנו דיום ב' דחג הסוכות תשי"ז

פ"ב ואילך (סה"מ תשי"ז ע' יב ואילך).

האלקות כפי שנמשך בהשתלשלות, בבחי' האורות שנקראים בשם חייהי¹³, ועד שבא בבחי' התלבשות ותפיסא בכלים, והיינו, שאף שזהו בחי' אלקות ממש שהוא בלי גבול, מ"מ הרי הוא בא בגדר מדידת והגבלת הכלים. ומזה יובן במכ"ש בענין האלקות שבנשמה, שכאשר בא בבחי' בריאה, הרי זה באין ערוך לגבי עצם הנשמה, עד שנקרא בשם בריאה יש מאין, להיות שבא בגדר הגבלת הנבראים. ולכן, נשמות דאצילות, גם בירידתן למטה אינם בבחי' תפיסא בגוף ונה"ב, וכמבואר באגה"ק¹⁴ שבשעת החטא הם בהסתלקות, וגם שלא בשעת החטא אינם בהתלבשות, כי אם בבחי' מקיף¹⁵, והיינו, שבחי' הנשמה שבאה בהתלבשות היא רק מבחי' אתה בראתה, שהיא בהגבלה, אבל הנשמה כמו שהיא בבחי' אצילות היא למעלה מהתלבשות. וכל זה הוא בבחי' אתה בראתה כמו שהיא בנשמות דאצילות, היינו בחי' בריאה שבאצילות, ומכ"ש בבחי' עצם הנשמה שהיא בודאי למעלה מגדר התלבשות.

ג) **והנה** כאשר הנשמה היא בבחי' טהורה היא אזי נקראת בשם ציון, כמ"ש¹⁶ לאמר לציון עמי אתה, היינו שישראל נקראים בשם ציון, שזהו מצד עצם הנשמה, בחי' טהורה היא. והענין בזה, דהנה, ציון הוא מלשון ציון וסימן, וענין הסימן הוא דוקא על דבר הנאכד שהוא דבר נעלם. ודוגמתו למעלה, שבנוגע לבחי' האור שממכ"ע אין צריך לסימן, להיותו דבר הגלוי, וכמבואר במ"א¹⁷ שגם אוה"ע מאמינים בבחי' ממכ"ע, להיותו דבר הגלוי ומוכרח ע"פ שכל, וענין הסימן הוא על בחי' אור הסובב דוקא, והיינו, אמיתית ענין הסובב שלגבי' הכל בשוה, שזהו בהעלם, ולכן צריך לסימן. וזהו שישראל נקראים בשם ציון, היינו, שבחי' עצם הנשמה, טהורה היא, היא ציון וסימן על בחי' אור הסובב. וטעם הדבר, לפי שגם עצם הנשמה היא דוגמת הסובב, ולכן היא בבחי' סימן על אור זה, שהרי הסימן צריך להיות מעין ודוגמת הדבר שעליו בא הסימן, והיינו כמשנת"ל דעצם הנשמה אינו בא בהתלבשות בגוף, כי אם בבחי' מקיף מלמעלה, ולכן הוא בבחי' סימן וציון על אור הסובב. וזהו גם מ"ש¹⁸ ששם עלו שבטים שבטי י"ה עדות לישראל, דענין העדות הוא

וש"נ.

17) ראה דרמ"צ כב, ב ואילך. וראה ספר הערכים-חכ"ד כרך ב ערך אומות העולם ס"ב. וש"נ.
18) תהלים קכב, ד.

13) אגה"ק ריש סימן כ.

14) שם (קל, א).

15) ראה לקו"ת שה"ש יט, ג. ועוד.

16) ישע"י נא, טז. וראה ירושלמי תענית

פ"ד סוף ה"ב. וראה גם ד"ה ציון במשפט

תפדה תשח"י (סה"מ תשח"י ע' רצא ואילך).

ג"כ על דבר הנעלם דוקא, שהרי על דבר הגלוי אינו צריך לעדות, וגם על מילתא דעבידא לאגלוויי¹⁹ אין צריך עדות גמורה, ולכן בעדות אשה מספיק עד א' ומפי אשה ומפי עבד, וכמ"ש הרמב"ם בסוף הל' גירושין, והיינו לפי שזהו מילתא דעבידא לאגלוויי, ולכן אין צריך לעדות גמורה, אלא ענין העדות הוא על דבר הנעלם דוקא, דהיינו בחי' אור הסוכב כנ"ל. והעדות והסימן על אור הסוכב הוא בחי' עצם הנשמה, בחי' טהורה היא כנ"ל. וזהו ששם עלו שבטים שבטי י"ה עדות לישראל, שי"ב השבטים מצד עצמם הם בחי' י"ב בקר דמרכבה דבריא²⁰, שזהו בחי' ההשתלשלות, אך כאשר עלו שבטים, שעולים באצילות, אזי הם עדות לישראל, עדות לבחי' לי רא"ש²¹, בחי' ראש דנשמה, והם עדות שמגלים את אור הסוכב.

והנה בזמן הבית היתה בחי' ציון בגלוי, שהרי אז היתה מצות הראי', כמ"ש²² שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון הוי', פני דייקא, לשון פנימיות, שראו את הפנימיות שלמעלה, אמייתית הסוכב, והיינו ע"י פנימיות הנשמה, שמצד פנימיות הנשמה ראו הפנימיות שלמעלה, דכשם שבא לראות כך בא ליראות²³. ונוסף על ענין הראי' בשלש רגלים, הנה גם בכל השנה הי' ענין הדלקת המנורה, שהיו בה ז' נרות, שענינם הוא ז' הסוגים שבנש"י (כמבואר בארוכה בלקו"ת²⁴), וידוע שבנר יש נהורא אוכמא ונהורא חירורא²⁵, נהורא אוכמא הוא האור הסמוך אל הפתילה, ונהורא חירורא הוא האור שלמעלה מהפתילה, והם ב' בחי' הנ"ל שבנשמה²⁶, בחי' טהורה היא ובחי' אתה בראתה כו', דבחי' אתה בראתה היינו בחי' נהורא אוכמא שבא בהתלבשות בהגוף ונה"ב, ובחי' טהורה היא היינו בחי' עצם הנשמה שלמעלה מהתלבשות כו'. וכן גם במזבח יש ב' בחי' אלו, כמארז"ל²⁷ אע"פ שאש יורד מלמעלה מצוה להביא מן ההדיוט, הנה האש שמביאים מן ההדיוט היא בחי' אש שלמטה, והו"ע העבודה שמצד הארת הנשמה המלוכשת בגוף, ועי"ז יורד אש מלמעלה, שהוא גילוי בחי' עצם הנשמה.

19 ר"ה כב, ב. וש"נ.
 20 ראה תו"א ויצא כד, א. ובכ"מ.
 21 זהר — הובא בדרכי"צ טו, סע"ב. שמות שמז, א.
 22 ראה טז, טז.
 23 חגיגה ב, א.
 24 ר"פ בהעלותך.
 25 ראה זח"א נ, סע"ב ואילך.
 26 ראה שערי תשובה ח"א סב, ד. תו"ח
 27 יומא כא, ב. נג, א. תו"כ ופרש"י ויקרא א, ז.

ד) **וביאור** הענין, דהנה אמרו רז"ל²⁸ איש ואשה זכו שכינה ביניהם, איש היינו אש יו"ד, בחי' חכמה, ואשה היינו אש ה', בחי' מלכות, ה"א תתאה. ועז"נ²⁹ לזאת יקרא אשה כי מאיש לוקחה זאת, שהמשכת בחי' אש ה' היא מבחי' אש יו"ד. והענין בזה, דהנה, בחי' אש ה', הוא בחי' המלכות, הרי ידוע שספירת המלכות היא שרש ומקור כל הנבראים, כמ"ש³⁰ מלכותך מלכות כל עולמים, שעל ידה נתהוו העולמות באופן שיהיו במציאות יש כו'. אמנם, תכלית התהוות היש היא להיות ביטול היש לאין, והיינו ע"י גילוי אור שמאיר בהם. ואור זה נקרא בשם נהורא אוכמא, לפי שענינו הוא להאיר את חושך העולמות³¹. והו"ע ברישא חשוכא והדר נהורא³², ברישא חשוכא הו"ע ההעלם וההסתור שבעולמות שנתהוו בבחי' יש, והדר נהורא הו"ע הביטול שנעשה בהם אח"כ ע"י גילוי אור, וכיון שאור זה קדמו החושך, לכן נקרא בשם נהורא אוכמא. ובשרש הראשון הנה ברישא חשוכא הו"ע צמצום הראשון, שנסתלק כל האור, ונשאר בחי' רשימו שהוא שרש ומקור הכלים, והדר נהורא הוא בחי' המשכת אור הקו להאיר את הכלים, ונקרא בשם נהורא אוכמא, לפי שענינו הוא להאיר את חושך הכלים, וגם לפי שנמשך ע"י חושך הצמצום.

וענינו בעבודה, הנה בחי' אש ה', נהורא אוכמא, הו"ע עבודת הנשמה המתלבשת בגוף ונה"ב לבררם ולזככם, והיינו ע"י עבודת התפלה, סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה³³, שע"ז פועל ברור זיכוך ועלי' בנה"ב, דכאשר מתבונן בפסוד"ז בענין ברוך שאמר והי' העולם, שכל ההתהוות במאמר רוח פיו ית' בלבד, וכל הנבראים הם מבחי' הוד וזיו בלבד, הנה ע"ז נעשה בחי' רצוא וצמאון שרוצה לצאת מהמצרים שבעולם וליכלל באחדותו ית'. וזהו ענין אש ה', שלהיותו ברצוא והעלאה שמצד הגבורות (באהבה כרשפי אש), לכן נקרא בשם אש, בחי' גבורה. והוא בחי' נהורא אוכמא, להיותו האור השייך לנה"ב כו'³⁴.

(33) ויצא כת, יב. זח"א רסו, ריש ע"ב.
ח"ב שו ריש ע"ב.
(34) בזכרון אחדים (ואינו בכירור), שנוסף לכך שענינו להאיר את חושך נה"ב, הנה גם האור עצמו בא ע"י העלם, ולכן שייך שיפעול רצוא בנה"ב, לפי שהוא שייך אליו כו'.

(28) סוטה יז, א.
(29) בראשית ב, כג.
(30) תהלים קמה, יג.
(31) ראה סה"מ עת"ר ע' יז. תרח"ץ ע'
קט. תשי" ע' 37.
(32) שבת עז, ב.

אמנם בכדי שנה"א תוכל לפעול בירור בנה"ב, ובפרט שנה"ב אקדימי' טעניתי³⁵, וא"כ, איך יוכל ללחום כנגדו, הנה עז"נ לזאת יקרא אשה כי מאיש לוקחה זאת, היינו, שהכח על העבודה דבחי' אש ה' הוא מבחי' אש יו"ד. והענין בזה, דהנה בחי' יו"ד היא למעלה מהתלבשות בעולמות, והיינו, שאין זה בחי' העלאה מלמטה למעלה, כי אם באופן שנמצא למעלה מהשתלשלות ומעורר רחמים רבים על נפשו כו', וזהו"ע אש יו"ד, כי גם ענין הרחמים נקרא בשם אש, כיון שסיבת הרחמנות הוא החמימות כו' (מיט אַ קאָך), וכמ"ש ביוסף כי נכמרו רחמיו³⁶, נכמרו מלשון חמימות³⁷, כמו מכמר בישראל³⁸. וע"י המשכת בחי' רחמים רבים, ששרשם מבחי' רחמים פשוטים, נעשה הנתנית כח בעבודה דבחי' אש ה', והיינו לפי שבבחי' אש יו"ד לא שייך ענין אקדימי' טעניתי', להיותה למעלה מהתלבשות, ולא שייך בה כלל ההעלם דנה"ב כו'. אך גם בחי' זו אינה עדיין העבודה שמצד עצם הנשמה ממש, והיא בכלל העבודה דבחי' אש ה', אלא שבכדי שתוכל להיות העבודה דאש ה', הרי זה ע"י נתנית כח מהעבודה דבחי' אש יו"ד (כנ"ל). אך העבודה דבחי' אש יו"ד כפי שהיא מצד עצמה היא העבודה שמצד עצם הנשמה, בחי' היחידה, שלהיותה חבוקה ודבוקה בך³⁹, לא שייך בה ענין הרצוא כלל (ס'איז ניט שייך ער זאָל לויפן), שהרי הוא בקירוב, וענין האש שבזה הוא בבחי' שלהבת עולה מאלי⁴⁰, והר"ע האהבה שמצד עצם הנשמה שישנה בכאו"א מישראל, שמצד אהבה זו אינו יכול ואינו רוצה להיות נפרד ח"ו מאלקות⁴¹, ואהבה זו אינה בבחי' רצוא, אלא בבחי' דביקות, חבוקה ודבוקה בך.

(ה) **והנה** כל זה הוא בזמן הבית (כנ"ל ס"ג), אבל בזמן הגלות הרי עצם הנשמה היא בהעלם, ומצד זה חסר בעבודה דבחי' אש ה', דכיון שהנתנית כח על העבודה דבחי' אש ה' היא מבחי' אש יו"ד כנ"ל, הרי מובן, שכאשר עצם הנשמה היא בהעלם, אזי חסרה גם הנתנית כח על העבודה דבחי' אש ה', נהורא אוכמא. אך עז"נ⁴² ציון במשפט תפדה, שבזמן הגלות בחי' ציון (עצם הנשמה) היא בהעלם, וצריך

(35) ראה זח"א קעט, סע"א ואילך. קה"ר (40) ראה פרש"י תצוה כז, כ. בהעלותך ח, פ"ד, יג.
 (36) מקץ מג, ל.
 (37) פרש"י עה"פ.
 (38) פסחים נח, סע"א.
 (39) נוסח הושענות (יום ג').
 (41) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ע' שפד (נעתק ב"היום יום" כה תמוז). שם ע' תקמו (נעתק ב"היום יום" כא סיון).
 (42) ישע"י א, כז.

לפדותה ולגלותה, והפדי' היא כמשפט, כמבואר בלקו"ת⁴³ דמשפט קאי על תורה, כמ"ש⁴⁴ כמשפט הראשון, ותרגומו כהלכתא קדמייתא, והיינו, שע"י התורה נעשה גילוי בחי' אש יו"ד, וגילוי זה נותן כח גם על בחי' אש ה'. וטעם הדבר, לפי שגם בתורה יש ב' בחינות אלו, כמרז"ל⁴⁵ שהתורה ניתנה באש שחורה ע"ג אש לבנה. והענין בזה, דלכאורה אינו מובן מדוע האש שחורה היא ע"ג אש לבנה, הרי אש לבנה היא למעלה במדרגה מאש שחורה, והול"ל אש לבנה ע"ג אש שחורה. אך הענין הוא, לפי שתכלית העבודה היא בבחי' אש שחורה דוקא, שזוהי עבודת הנשמה שבאה בהתלבשות כו', אלא שבבחי' אש שחורה צריך להיות נרגש בחי' אש לבנה, שזהו אור הנשמה שלמעלה מהתלבשות, אבל התכלית היא בעבודה שבהתלבשות לפעול ברור הגוף ונה"ב דוקא. וכמו"כ גם בלימוד התורה, שצריך להיות בהשגה דוקא, אלא שבהשגה צריך להיות נרגש הקב"ע שלמעלה מהשגה, שזהו"ע ברכו בתורה תחלה⁴⁶, אבל הענין שלמעלה מהשגה צריך להיות נרגש בהשגה דוקא. וזהו אש שחורה ע"ג אש לבנה, כיון שהתכלית היא אש שחורה דוקא, אלא שהאש שחורה צריכה להיות ע"ג אש לבנה. וענין ב' בחי' אש שבתורה היינו תושב"כ ותושבע"פ, דתושבע"פ היא בחי' אש שחורה, כיון שענינה השגה דוקא⁴⁷, וההשגה גופא צריכה להיות באופן שיושג גם בשכל דנה"ב, משא"כ תושב"כ שהיא למעלה מהשגה, ונקראת בשם מקרא, שזהו כאדם הקורא לחבירו וכבן הקורא לאביו (כמ"ש בתניא⁴⁸). ובפרטיות יותר, ענין ב' בחי' אש אלו הוא גליא דתורה ופנימיות התורה, דגליא דתורה נקראת בשם אש שחורה, לפי שבאה בהתלבשות בענינים גשמיים וטענות של שקר כו', משא"כ פנימיות התורה היא למעלה מהתלבשות כו', ונקראת אש לבנה. ולכן, ע"י לימוד התורה שהיא אש שחורה ע"ג אש לבנה, והיינו שגם בהשגה נרגש האלקות דתורה שלמעלה מהשגה, הנה עי"ז נעשה הפדי' דבחי' ציון, עצם הנשמה, שמתגלית בהנשמה המלוכשת בגוף, וכנ"ל שהנתינת כח להעבודה דבחי' אשה היא מבחי' אש יו"ד.

46) ראה נדרים פא, א. ר"ן לנדרים שם.

47) ב"ח לטור או"ח סמ"ז. שו"ע אדה"ז או"ח

ר"ס מז.

48) ראה הל' ת"ת לאדה"ז ספ"ב.

48) ספ"ז.

43) דברים א, סע"ב.

44) וישב מ, יג.

45) תנחומא ר"פ בראשית. דב"ר פ"ג, יב.

46) מהרש"ל פ"ה, ט (ו). מדרש תהלים צ, יב.

פרש"י ברכה לג, ב. ועוד.

ו) וזָהָר ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם, דמוצאיהם היינו בחי' עצם הנשמה, בחי' אש יו"ד, ומסעיהם היינו בחי' רגל שבנשמה, בחי' אש ה', שהיא הנשמה המתלבשת בגוף ונה"ב, אשר בה ועל ידה צריכה להיות עבודת המסעות בבירור הגוף ונה"ב, והיינו ע"י ההמשכה מבחי' מוצאיהם, שהוא בחי' עצם הנשמה כנ"ל. וכיון שב' בחי' אלו הם באין ערוך זה לזה, לכן ההמשכה היא ע"י בחי' ויכתוב משה. והמשכה זו צריכה להיות בכאו"א מישראל בכל יום ויום, לפי שכללות חיי האדם הם ענין מ"ב מסעות, ובכל יום ויום צריך להסיע את עצמו מהמדרגה שנמצא בה למדרגה עליונה יותר, והו"ע יצי"מ שבכל יום, וענין זה נעשה ע"י ויכתוב משה דוקא, שהוא הממשיך בחי' מוצאיהם למסעיהם. וע"י המשכה זו והעבודה דבחי' מסעיהם, נעשית העלי' מלמטה למעלה, מוצאיהם למסעיהם, וכנ"ל שמוצאיהם הב' הוא למעלה ממוצאיהם הא', דכיון שתכלית הכל היא העבודה דאש שחורה דוקא (כנ"ל), בחי' מסעיהם, לכן ע"י עבודה זו מגיעים למעלה יותר, היינו, לבחי' גילוי עצם הנשמה שלמעלה גם מבחי' שרש ומקור הנשמה טרם ירדתה למטה.

